

Rozpočet zemský viz Rozpočet.

Rozšíření obžaloby viz Obžaloba v říz. trestním.

Rozšíření živnosti viz Provozovárny živnostenské.

Rozšiřování tiskopisů viz Tisk a Tiskopisy.

Rozsudky (v civilním řízení soudním).

I. Pojem.

Rozsudky jsou výroky soudcovské, jimiž rozhoduje se zcela neb z části spor správní ve směru skutkovém neb právním na základě prostředků útočných i obranných spornými stranami uvedených.

V římském sporu civilním směřovalo iudicium k sententia, jež obsahovala buď kondemnaci k určité sumě peněžní neb absoluci, někdy i adjudikaci a sice dle formuly, jež byla základem sententiae. Sententia byla ústně prohlášena, solemnia verba předepsána nebyla ani rozhodovací důvody potřebny nebyly, ovšem ale nutnou byla (vyjmouc řízení kontumační) přítomnost strany. Sententia vydaná na zemřelé neb nenarozené, na otroky též na osoby k činům právním nezpůsobilé, jednaly-li bez tutora neb curatora, byla neplatnou. Vynesením rozsudku je úkol soudcův dokonán, dodatečná změna rozsudku nebyla za žádných okolností možnou; rozsudku nebylo možno odporovati, pokud řízení bylo formálně správným, rozsudkem byl sporný poměr mezi stranami definitivně na jisto postaven. Teprve doba císařská připustila pořad právní k vyšším stolicím (princeps, senát a pod.) pro materiální nespravedlivost rozsudku k vůli docílení rozsudku lepšího. Od té doby stal se rozsudek pravoplatným (auctoritas rei iudicatae) teprve tehdy, když proti němu ve lhůtě přípustné apelováno nebylo aneb byli vyneseni v příslušném případě nejvyšší stolicí. Tyto zásady římského práva přijaty byly větším dílem do pozdějších ústav soudních, byly však značně pozměněny jednak zásadou eventuální, jednak zásadou písemnosti a neveřejnosti řízení.

II. Soudní řád josefinský.

1. Druhy rozsudků:

a) Rozsudky konečné, které se vydávají, když spor je zralým ke konečnému rozhodnutí, tudíž když rozsudkem vyřídí se spor v celém svém rozsahu;

b) přísudky jsou rozsudky uznavší na důkazy svědecké a znalecké;

c) rozsudky dílčí, jež rozhodují a vyřizují jen díl žalobního nároku zralý k rozhodnutí. Rozsudky dílčí zavedlo řízení bagatelní (§ 76 bag. ř.).

d) Rozsudky mezitímní neb incidenční, jimiž se rozhodují spory incidenční. Rozsudky takové nemají přímého praktického výsledku. Zda učiněné rozhodnutí bude relevantním pro vynesení rozsudku konečného, závisí na dalším procesuálním vývoji a utváření se věci sporné.

e) Rozsudky kontumační, jež vynáší soudce, když jedna neb druhá strana sporná k stání se nedostavila neb v řízení písemním lhůtu promeškala, na základě skutkových a právních uvedených procesního materiálu soudci až do doby prekluse předloženého. Rozsudek kontumační byl již obvyklým v starém římském procesu civilním a platila jednoduchá zásada, že když strana nedostaví se k roku in iudicio denunciatione nařízenému, má býti jistá doba vyčkána a pak býti souzeno secundum praesentem. Časem nabyt tento kontumační následek povahy mírnější a spíše procesuální, ježto bylo sice v řízení i bez účastenství nedostavivšího se pokračováno, avšak rozsudek byl vyneseno dle věcného jeho výsledku, takže za-

roboce přes nepřítomnost žalovaného byl odmrštěn, když se mu nepodařilo soudce o svém právu přesvědčiti. Tato zásada ujala se pak více méně ve všech civilních řádech soudních.

f) Podmíněné neb nepodmíněné rozsudky, pokud se týče rozsudky s podmíněnou a nepodmíněnou kondemnací: dle toho, zda to, co rozsudek přisuzuje, závisí od protidávky neb od složení, pokud se týče odeprání nějaké přísahy neb zda se prosbě žalobní bezpodmínečně místo dává aneb se tato bezpodmínečně zamítá.

g) Rozsudky, jež žalobní prosbě vyhovují neb ji zamítají; v obou případech může se tak státi zcela neb z části, podmíněčně neb bezpodmínečně, částečně podmíněčně neb částečně bezpodmínečně.

h) Rozsudky submisní, když žalovaný uzná nárok žalobní a tudíž vzdává se vpuštění se ve spor.

i) Dle zvláštních druhů řízení třídí se rozsudky na výměry rozhodovací, mandáty, rozkazy platební, příkazy platební a pod.

2. Forma a obsah rozsudku: Rozsudky vyhotovují se jménem císaře (čl. 1 st. zák. z. ze dne 21. prosince 1867 č. 141 ř. z.). V rozsudku pojmenován budiž soud nalézací, dále všichni účastníci ve sporu (žalobce, žalovaný, společníci ve sporu, dobrovolný zástupce). Po označení stran budiž uveden v rozsudku přesně a jasně přednět sporu. Výrok sám budiž dle žádání stran srozumitelně a jasně sepsán. Rozsudky podpisuje představený soudu a opatřeny jsou soudní pečeti (§§ 211 a 212 soud. instr.). Těžiště rozsudku spočívá ve výroku samém, pročež budtež v rozsudku uvedeny též zákonné (14, 8, 3denní) lhůty, během nichž plnění rozsudkem uložené státi se má, kromě věci hlavní nalezeno budiž v rozsudku i o úrocích a soudních útratách. Rozhodovací důvody v písemném i v ústním řízení s rozsudkem doručí se straně při ztrativší a jestliže žádná strana nezvítězila ve věci hlavní úplně, doručí se oběma stranám z moci úřední (§ 23 zák. ze dne 16. května 1874 č. 69 ř. z.).

3. Vyhotovení a prohlášení rozsudku: Žádný výrok se stranám veřejně nepřečte a neprohlásí, nýbrž soudce dá rozsudek doručiti stranám buď do vlastních rukou neb do rukou jich právních zástupců. Doručení staň se však všem stranám v týž den; straně při ztrativší budiž rozsudek dříve doručen (res. ze dne 14. června 1774 sb. z. s. č. 306 lit. k). V řízení bagatelním prohlásí se rozsudek ústně; jen rozsudky kontumační se z povinnosti úřední písemně vyhotoví a oběma stranám doručí.

4. Pravomoc rozsudku (viz čl. Moc právní).

III. Platný řád soudní (zák. ze dne 1. srpna 1895 č. 113).

1. Druhy rozsudků:

a) Rozsudky konečné se vynesou, když z více sporů k vůli současnému projednávání spojených jen jeden je zralým ke konečnému rozhodnutí (§ 390 c. ř. s.).

b) Rozsudek dílčí sluší vynésti:

a) uzná-li výslovně žalovaný některý z více nároků v žalobě shrnutých aneb uzná-li část nároku žalobního (§ 391 c. ř. s.). Bude to arciž rozsudek pro uznání (§ 395 c. ř. s.). Vyjmouc případ právě uvedený, lze o více nárocích téhož žalobce proti témuž žalovanému v téže žalobě kumulovaných (§ 227 c. ř. s.) rozhodnouti jen společným rozsudkem konečným. byť i v jednotlivých nárocích odděleně bylo ve smyslu § 188 c. ř. s. jednáno;

β) vznese-li žalovaný žalobu navzájem (§ 96 j. n.), lze rozhodnouti rozsudkem dílčím buď o žalobě neb o žalobě navzájem dle toho, která z nich dříve se k rozhodnutí hodí (§ 391 c. ř. s.);

γ) namítá-li žalovaný pohledávku, jež hodí se ku kompensaci s pohledávkou žalobou vymahanou, lze dílčím rozsudkem rozhodnouti jen o nároku žalobním, jakmile je zralým k řešení. Tento dílčí rozsudek vynese se s výhradou rozhodnutí o pohledávce vzájemné, nesmí však býti vykonatelnost rozsudku dílčího závislou učiněna na rozhodnutí o pohledávce vzájemné a nesmí býti rozsudek dílčí rozsudkem o pohledávce vzájemné zrušen (§ 392 odst. 1 c. ř. s.), nýbrž rozsudek o pohledávce vzájemné obmezí se jen na pohledávku vzájemnou a vysloví, uzná-li ji po právu existující, zda a v jaké míře se jí zrušuje nárok přiznaný rozsudkem dílčím. O pohledávce vzájemné rozhodne se však rozsudkem konečným (nikoliv dílčím) a sice rozhodne se o celé pohledávce vzájemné ne snad jen o tom obnosu, kterého je třeba ke kompensaci; avšak jen k tomuto obnosu vztahuje se pravomoc rozsudku konečného o pohledávce vzájemné (§ 411 c. ř. s.). Jelikož rozsudek dílčí sluší pokládati co do exekuce a opravných prostředků za rozsudek samostatný (§ 392 c. ř. s.), dlužno i v tomto případě exekuci povolit na základě dílčího rozsudku žalobní prosbě vyhovujícího. Byla-li však vzájemná pohledávka uznána rozsudkem konečným vhodnou ke kompensaci, může se žalovaný proti exekuci dvojím způsobem brániti, totiž buď může přivésti k platnosti zánik žalobního nároku žalobou dle § 35 ex. ř. neb může žádati za zastavení exekuce dle § 40 ex. ř. Mimo to může v obou případech žádati za to, by exekuce byla prozatím odložena (§ 42 č. 3 a 5 ex. ř.). Dodati sluší, že rozsudek dílčí lze vynésti jen v případech § 391 c. ř. s. nikoliv snad i v případech jiných.

c) Rozsudky mezitímní:

α) Je-li ve sporu důvod (causa) a obnos nároku sporným a jednání stane se zralým k řešení jen ohledně důvodu, může soud rozhodnouti rozsudkem mezitímním o důvodu nároku (§ 393 c. ř. s.).

β) Mezitímní rozsudky slouží dále k tomu, by se rozhodlo o trvání neb netrvání poměru právního neb práva, jakmile je jednání o návrhu zjišťovacím zralým k rozhodnutí. I rozsudky mezitímní pokládají se co do opravných prostředků za rozsudky konečné. Bylo-li vzneseno odvolání neb dovolání v případě v odst. α), zastaví se další jednání o žalobě až do pravomoci rozsudku mezitímního již dle zákona, v případě pak ad β) může (ale nemusí) soud naříditi, když právní poměr nebo právo podstatné pro rozhodnutí věci hlavní nebylo odůvodněným seznáno (tedy když návrhu zjišťovacímu místa dáno nebylo), by se jednání o žalobě až do pravomoci rozsudku mezitímního zastavilo. Nařízení takovému opravným prostředkem odporovati nelze (§ 393 c. ř. s.). Podotknouti však sluší, že vznesení odvolání neb dovolání proti rozsudku mezitímnímu nikdy nemá v zápětí klid řízení dle § 168 c. ř. s.

d) Rozsudek pro vzdání se: Vzdá-li se žalobce při prvním roku nebo příuštím přelíčení nároku, budiž žaloba k návrhu žalovaného rozsudkem pro vzdání se zamítnuta. Opomene-li žalovaný návrh na zamítnutí žaloby učiniti a nevezme-li zároveň žalobce žalobu zpět, musí soudce první rok řídící žalovanému naříditi, na žalobu odpověď podati.

Je-li vzdání se jen částečné, vyneseno bude k návrhu žalovaného dílčí rozsudek pro vzdání se (§ 394 c. ř. s., viz shora).

e) Rozsudek pro uznání: Uzná-li žalovaný při prvním roku, nebo při ústním přelíčení zcela neb z části nárok žalobní, vynesese se k návrhu žalobcově rozsudek pro uznání (§ 395).

f) Rozsudek pro zmeškání (viz čl. Promeškání).

2. Forma a obsah rozsudku.

Rozsudek obsahuj:

a) označení soudu a jména soudců, jež spolupůsobili při rozhodnutí; byl-li vyneseno rozsudek u vykonávání zvláštní pravomoci soudem, jemuž i pravomoc obecná přísluší, budiž k označení soudu připojen dodatek vyjadřující vykonávání zvláštní pravomoci;

b) označení stran (jméno a příjmení), zaměstnání, bydliště a postavení ve sporu, jakož i označení jich zástupců a zmocněnců;

c) výrok;

d) skutkovou podstatu;

e) důvody rozhodovací. Skutková podstata a důvody rozhodovací buďtež zevně odděleny a nesmí býti ani s výrokem sloučeny. Skutková podstata obsahuj stručné vylíčení děje, jak se vyvinul při ústním přelíčení a uveď návrhy, jež strany učinily ve věci hlavní. Přednesení, jež soud nepřipustil, jakož i důkazy, jež soud vyloučil, poněvadž marně uplynula lhůta stanovená k provedení důkazu, sluší uvést v skutkové podstatě rozsudku. Dodati sluší, že rozsudek, jenž by neobsahoval důvody rozhodovací, byl by zmatečným (§ 477 č. 9 c. ř. s.). Písemné vyhotovení rozsudku určené pro spisy soudní, podepíše předseda senátu a zapisovatel. Rozsudek vyneseno ve věci hlavní má vyřídit všechny návrhy hlavní věci se týkající, ač nebylo-li o jednotlivých z nich již dříve rozhodnuto, aneb nebyly-li odkázány k rozhodnutí samostatnému. Více sporů mezi týmiž stranami, jež byly spojeny k společnému projednávání, budiž týmž rozsudkem rozhodnuto, nebylo-li spojení již před vynesením rozsudku zrušeno aneb nebylo-li o některém sporu dle § 390 c. ř. s. zvláštním rozsudkem rozhodnuto (§ 404 c. ř. s.). Soud nemůže straně přiřknouti to, čeho nežádala. To platí zvláště o plodech, úrocích a jinakých vedlejších povinnostech (§ 405 c. ř. s.). Odsouzení k plnění je jen tehda přípustným, když bylo splatným v době vynesení rozsudku. Při nárocích na výživné lze odsouditi žalovaného i k plnění, jež stanou se splatnými teprve po vynesení rozsudku (§ 406 c. ř. s.). Pro budoucí nároky alimентаční lze vésti exekuci zjišťovací, když k dobytí splatného výživného již jednou exekuce vedena býti musila, ovšem s tím obmezením, že pojistiti lze jen výživné za jeden rok (§ 372 ex. ř.). Ostatně v některých případech může býti nařízeno pojištění plnění budoucího již v rozsudku. Případy ty jsou:

a) Byl-li někdo odsouzen k plnění důchodu pro usmrcení, poškození na těle neb odnětí svobody (§§ 1325 nn. o. o. z.), může soud k návrhu nalézt v rozsudku na pojištění, když je patrně nutným pojištění budoucích platů. Tento předpis vztahuje se i na ten případ, když soud trestní rozhodl o nárocích soukromoprávních v řízení adhaesním.

b) Nebyl-li takový návrh učiněn ve sporu samém, možno dodatečně žalobou žádati pojištění, jestliže se značně zhoršily poměry majetkové závazného. Za téže podmínky lze i žalovati o zvýšení jistoty rozsudkem v případě dotčeném v odst. *a*).

3. Shledá-li soud, že strana při ztrativší patrně svévolně spor vedla, může ji k návrhu vítěze odsouditi k zaplacení přiměřeného odškodného. Jednáním o tomto návrhu nesmí býti jednání ve věci hlavní zdržováno. Výši odškodného určí soud dle svého volného uvážení (§ 408, 273 c. ř. s.). Návrh zmíněný lze učiniti již během ústního jednání jako návrh eventuální, totiž pro případ podléhnutí strany, jež spor patrně svévolně vede. Jednání o tomto eventuelním návrhu lze pak spojit s jednáním o věci hlavní, kdež pak rozsudkem o obojím bude rozhodnuto. Pokud by však takové spojení bylo s obtížemi spojeno, oddělí se jednání o návrhu eventuálním od jednání o věci hlavní a provede se teprve po vynesení rozsudku ve věci hlavní, ač nestane-li se právě rozsudkem (totiž kdyby strana, která asi spor svévolně vede, zvítězila) bezpředmětným. Nebylo-li v rozsudku u věci hlavní vneseném rozhodnuto o návrhu eventuelním, sluší se ho nicméně dotknouti v skutkové podstatě rozsudku a rozhodne se pak o něm rozsudkem doplňovacím (§ 423 c. ř. s.), aniž by však návrhu na doplnění bylo potřebí, ježto z moci úřední pokračuje se hned, jakmile rozsudek u věci hlavní byl vnesen, v jednání o návrhu eventuálním. Bylo-li ústní jednání ve věci hlavní skončeno, lze nárok na odškodněnou dle § 408 c. ř. s. jen zvláštní žalobou k platnosti přivést.

4. Rozsudečná lhůta splnění:

a) Byla-li v rozsudku stanovena povinnost k plnění, budiž zároveň i lhůta pro toto plnění určena. Lhůta ta obnáší zpravidla 14 dní (výjimky na př. v řízení směnečném 3 dny, § 555 c. ř. s.).

b) Jde-li o výkon nějaké práce nebo předsevzetí nějakého jednání, určí soud ke splnění závazku přiměřenou lhůtu, přihlížeje k osobním poměrům zavazaného, pečuje zejména o to, by nebylo zavazanému bráněno v čas předsevzetí práce spojené se setbou, žněmi nebo vinobraním (§ 409 c. ř. s.). Lhůty počínají dnem po pravomoci rozsudku (§ 409 c. ř. s.). Předpis tento neplatí ovšem tehdy, když rozsudek nabude právní moci proto, poněvadž opravný prostředek proti němu vznesen nebyl. V tomto případě běží lhůty ode dne po doručení rozsudku, ač byly-li obě strany při prohlášení rozsudku přítomny (§ 452 c. ř. s.). Dodati sluší, že předpisu § 409 sluší obdobně užití i v těch případech, kdy soud trestní rozhoduje o nárocích soukromoprávních (tedy v případech §§ 367 nn. tr. ř.).

5. Odbytné: Přizná-li rozsudek předmět, jenž v penězích nezáleží, budiž zároveň vysloveno, že se žalovaný sprostí povinností předmět tento plniti, jestliže zaplatí obnos peněžný, který žalobce je ochoten převzít na místě původního předmětu. Ochotu takovou projevit lze buď v žalobě nebo během jednání (§ 410 c. ř. s.).

6. Pravomoc rozsudku (viz čl. Moc právní).

7. Vnesení rozsudku:

a) Rozsudek mohou vynést jen ti soudcové, kteří se zúčastnili ústního jednání, jež je základem rozsudku.

b) Je-li před vnesením rozsudku nutnou změna v osobě předsedy neb některého člena senátu, budiž ústní jednání před změněným senátem znova provedeno, ovšem s použitím žaloby, průvodů k spisům připojených a protokolu jednacího (§ 412 c. ř. s.). Dřívější přednesení stran účinnosti své však nepozbývají. Odporovala-li by si strana při novém jednání, posoudí arciž soud volně, jaký význam tomu přiložití sluší (§§ 266 a 272

c. ř. s.). Dodati sluší, že změna zapisovatele je přípustnou, aniž by jednání znova provedeno býti musilo.

8. Prohlášení rozsudku:

a) Rozsudek budiž vyneseno na základě ústního jednání a sice pokud možná hned po skončení jeho a budiž prohlášen. Soud při svém rozhodnutí přihlíží ke všemu, co při ústním jednání vyšlo na jevo, tudíž přihlíží i k takovým okolnostem, o nichž vědomosti nabyt jen výpovědí některého svědka.

b) S rozsudkem prohlásí se též důvody rozhodovací.

c) Prohlášení rozsudku není závislým na přítomnosti obou stran.

d) Senát může se při prohlášení rozsudku obmezit jen na sdělení výroku a nejpodstatnějších důvodů rozhodovacích, a to i tehdy, když rozsudek již je písemně úplně vyhotoven.

e) Vyměření útrat lze při prohlášení rozsudku vyhradit vyhotovení rozsudku.

f) Prohlášený rozsudek budiž v písemném vyhotovení s úplnými důvody rozhodovacími každé straně doručen (§ 414 c. ř. s.).

g) Nemůže-li býti rozsudek hned po skončení jednání vyneseno, a zvláště i tehdy, když jednání bylo dle § 193 odst. 3 c. ř. s. před provedením důkazů skončeno, budiž rozsudek vyneseno v 8 dnech po skončení ústního jednání, v případě § 193 odst. 3 (když ještě nedošly všechny spisy průvodní soudce dožádaného) v 8 dnech po dojití spisů v provedeném důkazu. Rozsudek se však v těchto případech neprohlásí (§ 415 c. ř. s.).

9. Oprava rozsudku: Opravy rozsudku pro přepsání a chyby v počtech aneb jinaké patrné nesprávnosti může soud, který rozsudek vynesl, kdykoliv předsevzít:

a) Z moci úřední lze zejména opravit rozsudek, když vyhotovení jeho nesouhlasí s rozhodnutím soudním.

b) Soud může rozhodnouti o opravě bez předchozího ústního jednání.

c) Proti usnesení, jímž se zamítá návrh na opravu, samostatný prostředek opravný je vyloučen.

d) Opravu může i vyšší stolice nařídit (§ 419 c. ř. s.). Podotknouti totiž tu sluší, že strana proti usnesení návrh na opravu rozsudku zamítajícímu samostatného opravného prostředku sice nemá, avšak stěžovati si může na zamítnutí takové již v odvolání.

Ostatně zamítací usnesení podléhá, i když by mu nebylo výslovně odporováno, posouzení soudu odvolacího (§ 462 c. ř. s.) a může konečně návrh na opravu rozsudku býti obnoven během řízení odvolacího samého (§ 419 odst. 3 c. s.).

e) Obsahuje-li skutková podstata rozsudku jiné než v § 419 c. ř. s. naznačené nesprávnosti, neb je-li třeba doplnění neb objasnění, by odstraněny byly temné výrazy neb odpory, může každá strana v 8 dnech po doručení rozsudku navrhnouti u soudu procesního potřebnou opravu. O tomto návrhu rozhodne soud usnesením, položiv rok k ústnímu jednání, nepřipustiv však dokazování. Rozhodnutí zúčastní se jen ti soudcové, kteří zúčastnili se vynesení rozsudku. Je-li některému soudci nemožno se zúčastnit, rozhodne při rovnosti hlasů hlas předsedy a jestliže překážka jemu brání, hlas staršího soudce. Při posouzení, který člen senátu je »starším soudcem«, přihlíženo buď k hodnosti (§ 10 j. n.). V poměru k soudci

laikovi rozhoduje stáří jmenování soudcem při dotyčném soudu sborovém. Usnesení odporovati nelze, rovněž vrácení ku předešlému stavu pro zmeškání dotčené lhůty 8denní se nepřipouští (§ 420 c. ř. s.).

f) Bylo-li navrženo doplnění skutkové podstaty jen proto, poněvadž v ní byly opomenuty vývody a průvody, jichž v skutkové podstatě dle § 417 posl. odst. c. ř. s. (přednesení za nemístná prohlášená, zamítnuté důkazy pro projití doby) dotknouti se sluší, postupuje soud dle § 419 c. ř. s. (bez ústního jednání) (§ 421 c. ř. s.).

g) Byl-li návrh na opravu rozsudku zamítnut, budiž navrhovateli uloženo nahraditi náklady tím vzešlé; jinak budtež útraty navzájem zrušeny (§ 422 c. ř. s.).

10. Doplnění rozsudku:

a) Nebylo-li v rozsudku rozhodnuto o návrhu, o kterém dle skutkové podstaty rozsudku rozhodnuto býti mělo, aneb nebylo-li o žádosti strany na náhradu útrat sporu vůbec aneb jen neúplně rozhodnuto, budiž rozsudek dodatečným rozhodnutím doplněn (rozsudek doplňovací).

b) Návrh na doplnění budiž učiněn v 8 dnech po doručení rozsudku u soudu procesního; vrácení ku předešlému stavu pro zmeškání této lhůty je vyloučeno.

c) Soud rozhodne po předchozím ústním jednání.

d) Jednání o opravě skutkové podstaty rozsudku aneb o doplnění rozsudku nemá na běh lhůt pro vznesení opravného prostředku proti rozsudku, jehož skutková podstata má býti opravena neb za jehož doplnění bylo žádáno, žádného vlivu (§ 424 c. ř. s.).

Rozsudky (v právu trestním).

Rozsudek se vynese, jakmile předseda hlavního přelíčení prohlásí toto za skončené, avšak prohlášení takové je jen aktem procesním, který nevíže ani soud ani strany (rozh. kas. s. ze dne 9. února 1885 čís. 11895, sb. 740). Sborový soud odebere se za účelem vynesení rozsudku k poradě (§ 257 tr. ř.).

I. Zásady platné pro vynášení rozsudku:

1. Při vynášení rozsudku musí soud hleděti jen k okolnostem, jež v hlavním přelíčení na jevo vyšly.

2. Soud zkoumejž pečlivě a svědomitě věrohodnost a průvodnost průvodů nejen jednotlivě, nýbrž i v jich vnitřní souvislosti.

3. Kdy sluší okolnost nějakou za prokázanou pokládati, posoudí soud ne dle zákonných pravidel průvodních, nýbrž dle svého volného přesvědčení, zkoumaje pečlivě všechny průvody pro a contra přivedené (§ 258 tr. ř.).

4. Zásada v odst. 1 vytčená platí i pro nálezy mezitímní (rozh. ze dne 24. dubna 1880 č. 637, sb. č. 249).

II. Forma a obsah rozsudku:

1. Byl-li obžalovaný shledán vinným, musí trestní rozsudek vysloviti:

a) kterým činem byl obžalovaný uznán vinným;

b) právní označení činu, jímž byl obžalovaný vinným uznán;

c) trest, ke kterému se obžalovaný odsuzuje. To co uvedeno v odst. *a—c* musí rozsudek pod neplatností obsahovati; mimo to budiž připojeno

d) kterých předpisů zákona trestního bylo užito;

e) rozhodnutí o soukromoprávních nárocích a o nákladech sporu (§ 260 tr. z.).